

kyně byly zaměstnány, a tázala se, aniž by uvedla, proč to chce vědět, Anny T., odkud Jarmila pochází a jak se jmenují její rodiče. Nic netušící Anna beze všeho jí řekla, co panička potřebovala vědět, a připojila, že je z téže vesnice jako Jarmila. Panička pak odešla domů a napsala otci Jarmily, chalupníku Josefu L. v J., tento dopis:

„Pane L! Vy máte v Praze ceru. A ta cera si namlouvá mého muže. Tak jí to honem přetřhněte, než udělám cirkus. To výte, svádět může si nenechám ani od jinačí holky, než je ta vaše. Tak vám píšu zavčas, abyste jí varovaly. Dozvěděla sem se vaši atres vod Aničky, co s ní slouží a je taky z vaší vesnice, tak ať tam nemá vostudu. Když nepřestane, tak jí v Praze tu vostudu vobstarám sama a u vás taky. Já sem taky sloužila, ale s ženatejma chlapama sem se netáhala. Tak jí to zaražte s bohem. Marie X.“

Jarmilín tatík, když tento dopis přečetl, sedl a napsal Jarmile sáhodlouhý dopis, plný výčitek, jakou ostudu mu svoji známostí na stará kolena připravila. A zasmušilá Jarmilka, když otcovo kázání si třikrát přeslabikovala, nechala vaření, běžela k Vltavě a skočila do řeky, kde utonula....

Když starý L. přijel do Prahy k pohřbu, první jeho kroky vedly do Obecního domu. Tam na schodišti zastavil Annu T. a pustil se do ní: „Ty bídnice, tobě můžeme poděkovat, že jsi příčinou smrti mé dcery! Ty jsi mne připravila o jedinou podporu v mém stáří. Budu dnes u hrobu na kolenou prosit pána boha, aby se ta pomsta svezla na tebe!“

To se rozumí, že k výjevu přiběhla hned řada zvědavců a ubohá Anička pro stud nevěděla ani, jak se z klubka lidí dostala.

Zoufalý otec mrtvé však i na Olšanských hřbitovech při pohřbu označil jako příčinu smrti své dcery Annu T. a její udavačství.

Anička trpce nesla toto počínání otce své přítelkyně, tím spíše, že celé její okolí, které neznalo pravý stav věci, pohlíželo na ni skrze prsty a stranilo se jí. Konečně na radu kohosi došla k advokátu dr. Čerovskému v Karlíně a požádala jej, aby ji vzal v ochranu a vymohl jí od Josefa L. prohlášení, že ji nemůže vinit z ničeho nepočestného.

Advokát poslal Josefu L. dopis, v němž jej vyzval, aby takové prohlášení podepsal, jinak že by na něho podal žalobu pro urážku na cti. Ale starý L. se nelek. Odepsal, že nic prohlašovat nebude, že nevezme ani slova zpět z toho, co řekl nad hrobem své dcery, a že naopak bude se domáhat toho, aby mu Anna T. platila do jeho smrti příspěvek na živobytí, když prý zavinila smrt jeho dcery. „Ani nebe by jí nepomohlo,“ píše, „aby platila, ale že nic nemá, jenom to, co dostane služby, a to jí sotva stačí na její potřeby, musil bych žalobu na ni zaplatit sám a na ní bych si nic nevzal. Ale nechávám si ji k dispozici, a kdyby se provdáním něčeho domohla, hned jí na to sednu, neb povolení na to již mám.“

Po tomto dopisu ovšem nezbylo dru Čerovskému nic, než podati žalobu, o níž nyní rozhodoval vrch. rada Sitta. Obžalovaný chalupník se nedostavil a čten jen jeho protokol, v němž opakuje, že ničeho neodvolá. Soudce vynesl rozsudek, jímž se žalobě dává místa, Josef L. uznává se vinným přestupkem urážky

na cti dle § 488 tr. z. a odsuzuje do vězení na 48 hodin, které mu zaměněny v pokutu 50 Kč, a k náhradě soudních útrat v obnosu 227 Kč.

—ff—

Thunovské panství.

(Zemský soud civilní v Praze.)

Bývalí hrabata Thun-Hohensteinové vlastní v Čechách rozsáhlé fideikomisy, z nichž k největším patří svěrenské panství děčinské. Poněvadž v letech padesátých minulého století tehdejší držitel panství, hrabě František Antonín Thun-Hohenstein, uzavřel nerovný sňatek s dámou, která nebyla šlechticnou, byly dle příslušných ustanovení jeho děti vyloučeny z držby rozsáhlých statků fideikomisních a svěrenství přešlo po smrti Frant. Ant. Thuna na syna mladšího jeho bratra, hraběte Františka Thuna-Hohensteina, pozdějšího knížete, dlouholetého místodržitele v Čechách a předsedu ministerstva. Po jeho smrti pokusila se starší linie, totiž synové Františka Antonína, znovu získati svěrenství, ale nejvyšší soud ve Vídni uznal v r. 1917 za pravého nástupce bratra knížete Františka, hraběte dr. Jaroslava Thun-Hohensteina, a odmítl tím nároky starší linie. Dr. Jaroslav Thun-Hohenstein vzdal se v r. 1921 tohoto svěrenství ve prospěch svého nejstaršího syna Františka Antonína Thun-Hohensteina, kterému také svěrenský soud jakožto nejbližšímu čekateli podle zřizovací listiny povolanému fideikomisní statky odevzdal.

Roku 1924 byl u nás vyhlášen zákon o zrušení šlechtictví, kterým bylo vyřčeno, že případná omezení zřizovacích listin nezpůsobílosti nápadníků, pocházejících z nerovného sňatku a pod., se stala zrušením šlechtictví neplatná. Na základě tohoto zákona podali dr. František Thun-Hohenstein a jeho syn jako reprezentanti starší linie žalobu na uznání, že jim přísluší nejbližší čekatelské právo, a žádali vydání svěrenství od dočasného držitele Frant. Antonína Thun-Hohensteina.

Dočasný držitel hájil se pak tím, že jeho nároky byly již právoplatně uznány a že zákon z r. 1924 neruší jeho nabytého práva.

Zemský soud civilní rozhodl v minulých dnech o této žalobě a přiznal starší linii postavení nejbližšího čekatela, při čemž uznal, že omezení nerovného sňatku se přiči novému právnímu stavu, nastalému po 28. říjnu 1918, a zrušením šlechtictví, a že proto taková omezení jsou nemorální a bezúčinná. Žalobu na bezodkladné vydání svěrenství však zamítl, poněvadž dr. Jaroslav Thun-Hohenstein svého práva nabyt již před zrušením šlechtictví a převod r. 1921 provedený nelze považovati za uvolnění a nový nápad. Dokud tudíž právo dra Jar. Thun-Hohensteina nezanikne jeho úmrtím, nelze žádati vydání svěrenského jmění od jeho syna.

Pozvánka do krematoria.

(Okresní soud pro přestupky v Praze.)

Slečna Matylda Regnerová, resolutní dáma šedesátí jar, dostala 8. října růžový dopis. Rukou nedočkavou jej rozpečetla a četla: